

[Sigsgaard.]

finudsøkonomiske spild, som bliver følgen af et sådant anarki, griber ind og overtager styret i hovedstadsregionen på en række områder. Alene til overordnede trafikplanlæg betaler staten henved $\frac{1}{4}$ milliard kr. om året i dette område, og de vil kun blive anvendt hensigtsmæssigt, hvis bebyggelsen placeres ikke efter delområdernes forgodtbefindende, hvad enten det er København eller en anden del af området, det drejer sig om; men ud fra den samlede regions interesse. En rationel ordning, der sikrer ligelig behandling af områdets indbyggere, er der på ingen måde udsigt til på kommunalt initiativ, og når regeringen heller ingenting vil gøre — og sådan ser det desværre ud efter lovforslaget her — er der grund til dyb pessimisme. Man kan undre sig over, at det øvrige land, der må underkaste sig kommunalreformen — og det er da klart, at den i første omgang giver vanskeligheder, og at det ikke altid er med 100 pct.s glæde, man underkaster sig denne reform eller går ind for den — finder sig i, at hovedstadsområdet holdes udenfor med alle de ekstra udgifter, det medfører. Hr. Arthur Jacobsen sagde i dag, at man i det øvrige land måtte være og antagelig var glad for, at vi ikke får ét samlet hovedstadsområde. Jeg glæder mig over, at det var hr. Arthur Jacobsens personlige bemærkning og åbenbart ikke hans partis indstilling. Jeg forstår ikke synspunktet. Hovedstadsområdet er funktionelt en helhed, uanset hvilken struktur man vælger, og det vil blive det i stadig højere grad. Hvis ikke man drager konsekvensen af dette strukturelt og administrativt, bliver det dyrt. Så får vi fejlinvesteringer i endnu større målestok, end vi ser det i dag, og så vil udbygningen af hovedstadsområdet blive meget dyr, fordi hver enkelt del af det vil sikre sig en anselig part i byudviklingen. Så får vi spredt bebyggelse og dermed alt, alt for store omkostninger til trafik og øvrig offentlig betjening af området. Og hvad betyder det for det øvrige land? Det betyder, at der bliver mindre med penge til det øvrige land; derfor kan det øvrige land kun være interesseret i, at kommunalreformen gennemføres lige så konsekvent for hovedstadsområdet, som den bliver gennemført for det øvrige land. I det øvrige land gælder parolen „ét bysamfund

— én kommune“. I hovedstadsområdet skal der åbenbart gælde den parole: „én by — flere amter“. Ministeren har vist ikke gjort sig dette klart; jeg håber, det vil blive overvejet endnu en gang.

Til slut kun følgende: for et år siden sagde jeg fra denne talerstol, at den såkaldte frivillighed i de sognekommunale sammenlægninger ville betyde kaos og gå ud over de fattige kommuner, og det havde vi en diskussion om. Jeg foreslog en begrænsning i denne frivillighed, så kommissionen også skulle stille forslag for de sognekommunale sammenlægningers vedkommende. Mit forslag blev dengang afvist med bemærkningen om, at jeg nok ikke var tilhænger af det kommunale selvstyre og frihed og alt det dér, og mit forslag blev massivt stemt ned. Nu fremsætter regeringen et forslag, der fuldstændig svarer til mit forslag fra sidste år, som man forkastede. VS kan stemme for regeringens forslag. Men dette lille intermezzo har ikke øget vor tillid til denne eller den tidligere regerings forudseenhed.

Niels Andersen: Det ærede medlem hr. Søren Jensen og jeg har talt sammen om problemerne i forbindelse med det lovforslag, der behandles her, og vi er blevet enige om, at jeg skulle fremføre synspunkter, som vi har fælles, således at hr. Søren Jensen kan slettes af talerlisten.

Det, det drejer sig om, er Ålborg amt, som ifølge lovforslaget vil få beskåret sit område med 8 kommuner imod syd. Det er en afgjort sag, at disse 8 kommuners beboere er imod en sådan ændring. I de 7 af kommunerne ønsker man fortsat et tilhørsforhold til Ålborg amt, sådan som man har haft det i umindelige tider; kommunen Øls-Hørby-Døstrup bliver slået sammen med Hobro og ønsker således naturligvis at være i amt sammen med Hobro.

Man kan spørge, hvad der har været hensigten med at overføre disse kommuner til Randers-Viborg amt. Man siger fra forslagsstillernes side, at kommunerne er sydvendt. Det protesteres der meget imod fra de pågældende beboeres side. De siger tværtimod, at de hører med til og er i høj grad vendt mod Ålborg amt, og at de igennem århundreder har haft et naturligt tilhørsforhold med en naturlig grænse, nemlig Mariager Fjord, og at det ville være helt at gøre vold